

FOAIE PAROHIALĂ OCTOMBRIE 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Sfânta Spovadă sau sacramentul Reconcilierii

Dă-mi inima ta rănită

Pentru creștinii catolici, **spovada reprezintă una dintre realitățile esențiale și centrale ale trăirii lor religioase, fiindcă viața creștină este de neconceput fără harul reconcilierii cu Dumnezeu și cu oamenii.** Reconcilierea înseamnă transformarea totală a inimii, care se realizează pe deplin numai într-o Spovadă sacramentală umilă.

Se pune o întrebare serioasă: oare credincioșii înțeleg Sfânta Spovadă în spiritul Evangheliei, așa cum ar trebui? Se pare că, adeseori, ei o înțeleg prea superficial sau în mod eronat, mai ales atunci

când îi vedem pe unii abordând acest sacrament ca și cum ar fi vorba de un proces judiciar dureros pe care trebuie să-l îndure. În conversațiile creștinilor despre Spovadă, de cele mai multe ori auzim că este vorba despre enumerarea păcatelor, după care se așteaptă primirea penitenței și a absoluțiunii. Unora le place să sublinieze faptul că nu au omorât pe nimeni, că nu au furat nimic și că, în consecință, ei nu au păcătuit. **Rareori se găsește cineva care să menționeze păcatul de omisiune. Unii spun că nici nu trebuie să te spovedești unui intermediar, preotul, ci „direct lui Dumnezeu”.** Acest tip de gândire arată că aceștia

nu înțeleg sensul spovezii.

Mărturisirea trebuie să fie văzută în primul rând ca o întâlnire între omul care a păcătuit și Dumnezeu plin de îndurare, care iartă. Este reîntoarcerea fiului pierdut în casa Tatălui său bun și milostiv, care-l așteaptă.

Obiectul mărturisirii nu este numai păcatul care a fost comis, ci și faptele bune care au fost omise, în special lipsa de iubire față de Dumnezeu și față de aproapele.

Inima ta este ca o floare

„Inima voastră este ca o floare. Fiecare inimă este minunată, plină de frumusețe, însă atunci când apare păcatul, floarea se ofilește și frumusețea ei dispare. Picătura de apă care a căzut pe floare și care a trezit-o iarăși la viață este simbolul Spovezii. **Când sunteți în păcat, voi singuri nu vă puteți ajuta. Ajutorul trebuie să vină din afară, de la Dumnezeu care te iartă prin Sacramentul Spovezii**”.

De câte ori nu ai simțit că inima ta era ca o floare frumoasă, plină de

bucurie și de pace, gata să aducă bucurie altora, gata să iubească cu generozitate. Dar, cu siguranță, ai simțit și ai trăit, de asemenea, momente în care inima ta era închisă, rănită, ofilită, lipsită de bucurie și de speranță, lipsită de pace și de iubire. Aceste momente sunt dureroase și pentru tine și pentru alții, dar apoi ceva s-a întâmplat și inima a început din nou să cânte, a înflorit, a revenit la viață și a adus bucurie altora. Așadar, **trebuie să lucrezi mereu la „câmpul inimii tale”, să-l îngrijești în mod regulat ca să poată aduce roade: iubire, bunătate, iertare, pace, bunăvoință, tărie, înțelepciune, răbdare, bucurie...**

Păcatul rănește inima

Cred că fiecare dintre noi și-a pus întrebarea: de ce există păcatul? De ce un anumit lucru este interzis, de ce un anumit lucru este păcat?

Oare undeva în adâncul sufletului, nu am suspectat faptul că păcatul a fost inventat de adulți, de

părinți, de Biserică sau de altcineva care se referă la Dumnezeu, pentru a ne impune voința lor?

„De ce trebuie să mă mărturisesc unui preot, care și el este un om, la fel ca și mine? Pot să mă mărturisesc direct lui Dumnezeu!...” Desigur, nu pentru că preoții sunt curioși și vor să știe ce ai făcut! Nimeni nu le spune nimic nou. Preotul cunoaște toate păcatele, toate faptele omenești.

Există însă altceva! **Întrebarea nu este doar „de ce trebuie să ne mărturisim”, ci este vorba de ceva mult mai profund. Este vorba despre întâlnirea dintre „fiul risipitor” și Tatăl Milostiv, dintre cel rănit și Medic, dintre cel păcătos și Cel Sfânt, dintre cel care suferă și Cel care mângâie, dintre cel umilit și Cel care înalță pe cel umilit, dintre cel flămând și Cel care îi satură pe cei flămânzi, dintre cel pierdut și Cel care lasă cele nouăzeci și nouă de oi pentru a o căuta pe cea pierdută, dintre cel care este în întuneric și Cel care a spus „Eu sunt Lumina”, dintre cel care s-a abătut de la cale și Cel care a spus „Eu sunt Calea”, dintre cel care este mort și Cel care a spus „Eu sunt Viața”, dintre cel care este singur și Cel care vrea să rămână cu fiii oamenilor.**

Atunci când ne spovedim îi dăm lui Dumnezeu tot trecutul nostru, tot răul care s-a acumulat în inimile noastre. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să fie fericit, dar trăind în păcat, nimeni nu poate fi fericit. **Să ne rugăm și în rugăciune vom cunoaște calea nouă a bucuriei.**

Bucuria se va manifesta în

inimile noastre și astfel devenim martori plini de bucurie a ceea ce Isus Cristos și Maica Sa Sfântă doresc de la noi.

Întrebă și ascultă răspunsul

Există credincioși care ar vrea să se spovedească în fiecare lună, dar spun: „Nu am nici un păcat, dar am venit să mă spovedesc”. Ce-i poate spune preotul confesor unui astfel de credincios? Mai întâi, mulțumiți-i împreună lui Dumnezeu că nu are păcate! Apoi, preotul poate să-i adreseze următoarea întrebare: **„L-ai iubit în fiecare moment pe Dumnezeu mai presus de toate și pe aproapele tău ca pe tine însuși?”** Pune această întrebare și așteaptă răspunsul! **Cine poate să spună că iubește în mod perfect?!** Atâta timp cât persoana nu poate să spună acest lucru, înseamnă că există ceva

ce trebuie să mărturisească și pentru care trebuie să ceară iertare”.

Chiar și atunci când spunem că nu urâm pe nimeni, ni se întâmplă destul de ușor să nu-i iubim pe alții ca pe noi înșine și să nu-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice.

„L-ai iubit în fiecare moment pe Dumnezeu mai presus de toate și pe aproapele tău ca pe tine însuși?” Această întrebare nu este pusă ca să căutăm păcatul peste tot și în orice ocazie, ci ca să găsim oriunde și oricând prilejul de a face binele.

Creștinismul este comparat cu rolul unui medic. Rolul principal al medicului nu este de a identifica boala și de a se concentra asupra ei, ci de a oferi un tratament pentru ca bolnavul să fie vindecat. Tot astfel, **rolul mărturisirii nu este de a identifica păcatul, ci de a oferi mântuirea.** Medicul nu este vinovat că a descoperit boala, ci este demn de laudă dacă găsește remediul și oferă vindecarea.

Niciodată nu putem să subliniem îndeajuns faptul că religia creștină - Creștinismul nu înseamnă o căutare sau o acoperire a păcatului, nici nu vrea să-i înfricoșeze pe oameni. **Scopul Creștinismului nu este de a-l judeca pe om, de a-l condamna, ci de a-l mântui. Creștinismul este lumina care îl caută pe omul aflat în întuneric, este iubirea care îl caută pe omul aflat în întuneric, este pacea care i se oferă omului zbuciumat, este plinătatea care se dăruiește ființei umane sfâșiate și chinuite, este îndurarea celor care suferă din cauza lipsei de îndurare, este iertarea oferită celui distrus de refuzul împăcării.** Isus însuși ne spune în Evanghelia Sfântului Luca:

„Dacă fratele tău păcătuiește, muștră-l, iar dacă se convertește, iartă-l! Dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi și de șapte ori de întoarce la tine, spunând: „Îmi pare rău!”, tu să-l ierți!” (Luca 17, 3b-4).

În concluzie, **Creștinismul nu se concentrează asupra a ceea ce este bolnav și păcătos, ci asupra a ceea ce este sănătos și sfânt,** el nu are nevoie de oameni păcătoși pentru a-și împlini misiunea, ci de oameni care pot să crească în iubire și în toate valorile pozitive.

Întrebarea multor credincioși referitoare la Spovadă este cu totul întemeiată dacă ea este privită din punct de vedere al greșelii sau al păcatului comis, dar nu aceasta este esența mărturisirii și nici misiunea universală a religiei creștine. **Spovada este necesară și ea a fost instituită ca sacrament al reconcilierii pentru a-l ajuta pe om să crească până la chipul perfect care a fost revelat în Isus Cristos.**

(Cateheză inspirată din cartea *Dă-mi inima ta rănită - Spovada: De ce? Cum?*, a Păintelui Slavko Barbarić) Pr. paroh Mihai Mărtinaș